

govori. Pri tem sem imel jaz sedeč tik hišne gospodinje in nasproti ženinu pl. Planavskemu priliko, občudovati njegovo izvedenost, zmožnost dovtipnega razgovaranja in sploh prijetnost njegovega značaja. Jaz sem kmalo spremenil svoje misli o njem, katere sem si bil potoma naredil, češ, da se je pri ljubeznjivi nevesti otajala njegova resnoba.

Zmožnost njegova, zabavati vso družbo po zanimivih pripovedkah, dovtipnih opazkah in eleganci govora se mi je res zdela čudovita in ker je pri vsem tem bil lepe vnanjosti, se mi je čisto naravno zdelo, da je bila Ljudmila tako zaljubljena va-nj, da se jej je oko kar lesketalo in barva gladkih lic cvetela kakor roža pri gorkem žarku juternega pomladanskega solnca. Srečen par! Moja ljubeznjiva sosedinja, njena še vedno lepa mati, mi je med tem, kakor matere najrajši govore o sreči svojih otrok, hitela v kratkem povedati, kaj je ženin njene hčere. Kakor mi pripoveduje, je sin bogatega poljskega plemenitaša, kateri je moral pobegniti zaradi Poljske ustaje na Francosko in živi zdaj v Parizu, kjer se je tudi njegov sin izobrazil in izučil tehnike. Zavoljo mačehe, katero je v Parizu dobil, moral se je ločiti od očeta in stopil v službo inženirja pri železnici, kjer ima dokaj veliko plačo. Zato pa tudi od očeta noče nobene podpore, dasiravno mu jo, spoznajoč in obžalujoč svojo naglost, večkrat ponuja. Zdaj je vzel nekoliko mesecev odpusta, da si vtrdi svoje po obilnem delu malo oslABLJENO zdravje, po poroki pa hoče kmalo zopet nastopiti službo, če se ne bo očetu neveste primerno zdelo vzeti ga kot voditelja v tovarno in s tem sprejeti ga za družnika.

Vse to mi je srečna mati naglo dopovedala.

Med tem postaja družba bolj in bolj vesela, začno se napitnice; prvo napravi Planavski v imenu vseh nazočih gostoljubni hiši mojega prijatelja z gladkim nagovorom, kateri je splošno pripoznanje izbudil. Za tem jih je bilo še več, sploh je radost dospela do vrhunca. Ko so napitnice malo potihnille, vstane mladeneč, ki je sedel blizo konca mize, in pravi:

„Gospôda, mi vsi smo veseli in v svojem veselju pozabimo revežev, katerim je toča vse poljske pridelke pobila. Tù doli v vasi jih je mnogo, ki morda lačni gledajo gori v naša razsvitljena okna. Jaz si drznem predložiti tù pôlo, na katero prosim vsakega podpisati kakoršen koli znesek. Začeta je pôla z mojim podpisom.“

Predlog, dasiravno je vstavil hipoma veselost, se s pohvalo sprejme in pôla začne svojo pot okoli mize. Ko pride do Planavskega, pravi podpisovajoč:

„Jaz bi prav rad podpisal večji znesek, a nenadjaajoč se, da bi kaj posebnega potreboval, sem se previdel le z majhno svoto.“

„O, to vam naj ne bo zadržek,“ ga vstavi gospodar, „tu Vam je moja denarnica na ponudbo.“

„Le iz tega namena se poslužim vaše ponudbe,“ odgovori Planavski, „da morem podpisati večji znesek. Na vsak način pa Vam bom hitro vrnil, kar si bom izposodil.“

Potem prečrta mali že zapisani znesek in rekoč: „Za-me to in to za mojo ljubeznjivo nevesto; kaj ne, da smem?“ podpiše večo svoto.

Pôla pride do mene in jaz hočem hitro zapisati svoj znesek. Pri tem pa obstoji moje oko na besedi „Planavski“, zapisani z elegantno, gladko in nenavadno lepo kaligrafično pisavo. Ej, to pisavo sem že nekje videl. Primem se za glavo, da bi poklical svoj spomin na pomoč, a v tem hipu se ne morem nikakor spomniti, kje in kdaj sem jo videl.

Gospodinja, katera je bila zapazila moje mudenje, se nagne k meni in pravi: „Gotovo občudujete podpis

gospoda Planavskega. Je li, kakor vlit je? Tudi jaz sem ga že občudovala.“

„Vganili ste, gospá,“ odgovorim, „taka lepa pisava je po naših pisarnicah nekaj nenavadnega, toraj mudi oko nehoté, ako jo zapazi.“

S tem dam pôlo naprej, in se spustim s svojo sosedinjo v daljni razgovor, kateri traja tako dolgo, da vsa družba vstane in ker je bilo že pozno v noči in lovci trudni, podá se vse k pokoju.

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* *Samomorov na Dunaji* meseca julija bilo je 35; tako ogromnega števila se že nekaj let sem nikdo ne spominja. Obesilo se jih je 10, utopilo 8, ostrupilo 7, ustrelilo 7, z visočine so skočili 3; med temi 35 je bila tudi 1 ženska.

* *Iz mahu so začeli v Petrogradu na Ruskem pivo kuhati*, katero je neki prav okusno; steklenica veljá 8 kopek (12 kr.). Ni pa povedano, iz kakošnega mahu kuhajo to pivo; znano pa je tudi, da na Ruskem že dolgo iz mahu žgejo špirit (žganje), katerega veliko na leto prodajo. Kakor časnik „Kreuzzeitung“ pripoveduje, nameravajo nekatere pivarnice v Berlinu tudi iz mahu pivo kuhati in tako po Ruskem izgledu zboljšati domače pivo.

Naši dopisi.

V Gorici 14. avg. — V sredo 12. t. m. dopoldne je prišel v Gorico novi namestnik Primorski, g. baron Pino. Na kolodvoru so ga čakali načelniki raznih gosposk. Brž po tem je predsedoval v seji deželnega šolskega sveta, katerega pa ni našel več tacega, kakoršnega je on leta 1868 pomagal ustvariti. Zastopnikov deželnega odbora ni bilo v seji tudi ta pot ne. *) Deželna zborna, naš in Isterski, mislita neki v letošnji sesiji deželni šolski svèt in njega preuredbo spet na dnevni red spraviti. Tedaj preuredbe ne bo ne konca ne kraja. Gospod namestnik je prvi dan nadškofa in mnoge druge načelnike obiskoval, drugi dan pa sprejemal vse raznovrstne urade in korporacije. Predsinočnim je godla pred „tremi kronami“, kjer je namestnik stanoval, njemu na čast meščanska banda. — Obedoval je pri baronu Ritterji in pri deželnem glavarji grofu Coronini-u v Št. Petru. Danes se je odpeljal nazaj v Trst. — Naš deželni zbor se bo začel že 19. avgusta; o predlogih, bodi-si vladinih, bodi-si lastnih, ni še nič znano, kakošni pridejo v tej sesiji na vrsto. — Nemška dekliška šola v ulici sv. Ivana se odpre novembra meseca sè štirimi razredi. Največi kontingent učenk utegne dobiti ta šola od sedanje protestantske (konfesionalne) šole, katero obiskuje menda za 2 tretjini več katoliških, ko protestantskih otrok. Katoliški (nemški?) starši pošiljajo svoje otroke neki zato v protestantsko šolo, ker ni dosedaj v Gorici nobene javne nemške dekliške šole bilo. Da pridejo tudi že od drugod deklice v novo šolo — tega se njeni patroni vsaj nadejajo. Bomo videli (so rekli slepci)! Ko bi naša visoka vlada tudi v družih pametnih rečéh tako dobro izvrševala prislovico „Frisch gewagt — halb gewonnen“ — kakor takrat, kedar gré za ustrezanje — manjšinam (nemški ali pa liberalni), bilo bi v marsikaterem oziru bolje, nego je. Da bi se pa omenjeni nemški šoli imelo pridružiti tudi žensko izobraževališče za učiteljstvo, o tem se za zdaj nič ne vé. — Vladin „Frisch gewagt“ gledé osnovanja šol bi jez rad

*) Od februarja t. l. ju ni več k sejam.